

ΜΥΣΤΗΡΙΑ
ΧΑΜΟΓΕΛΛΑ
1

Νικόλας Ρώσος : Δημήτρης Φουσέκνης

ΤΟ
ΑΤΡΟΜΗΤΟ
χαμόγελο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΥΣΤΗΡΙΑ
ΧΑΡΜΟΓΕΛΙΑ
1

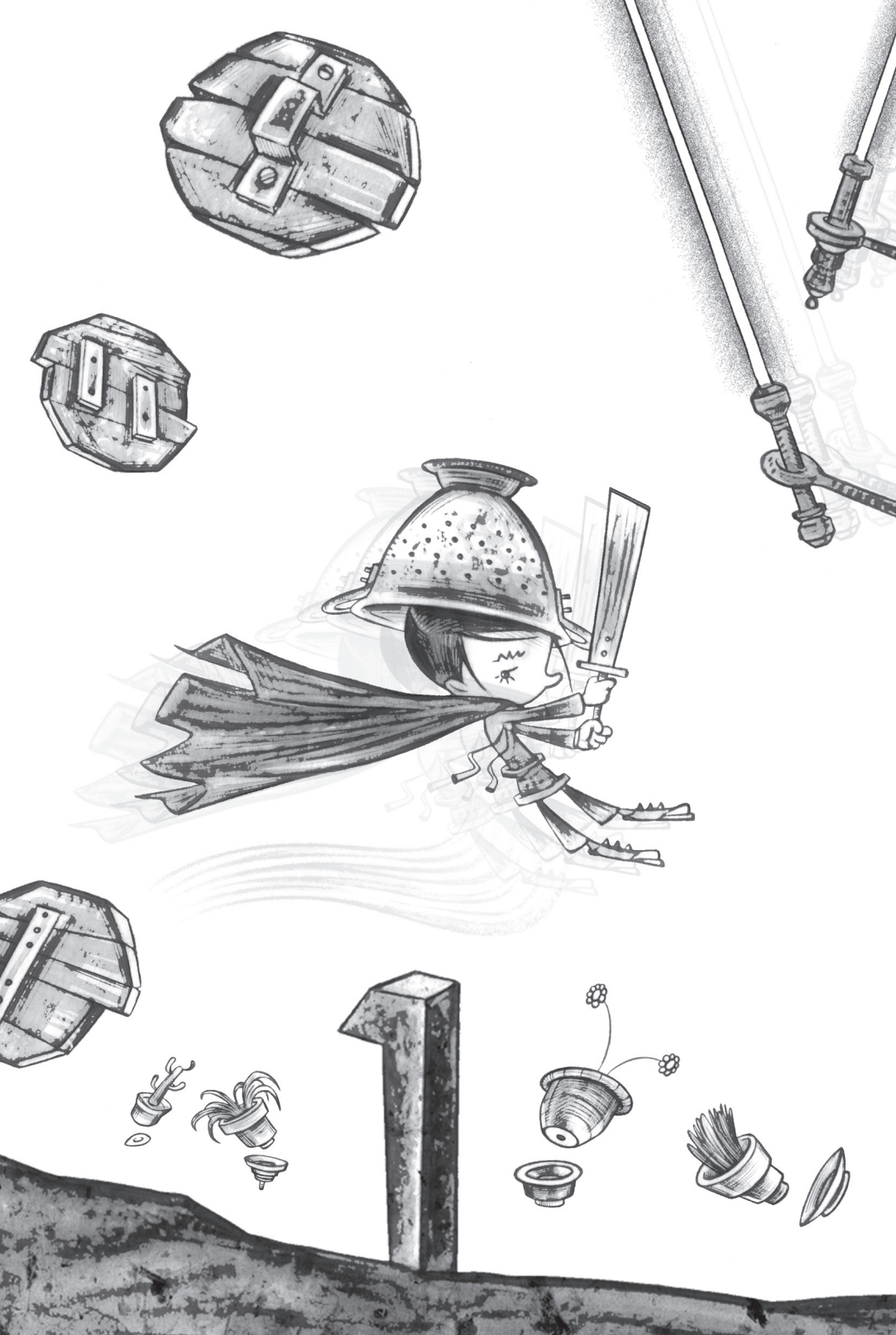
Νικόλας Ρώσσης : Δημήτρης Φουσέκης

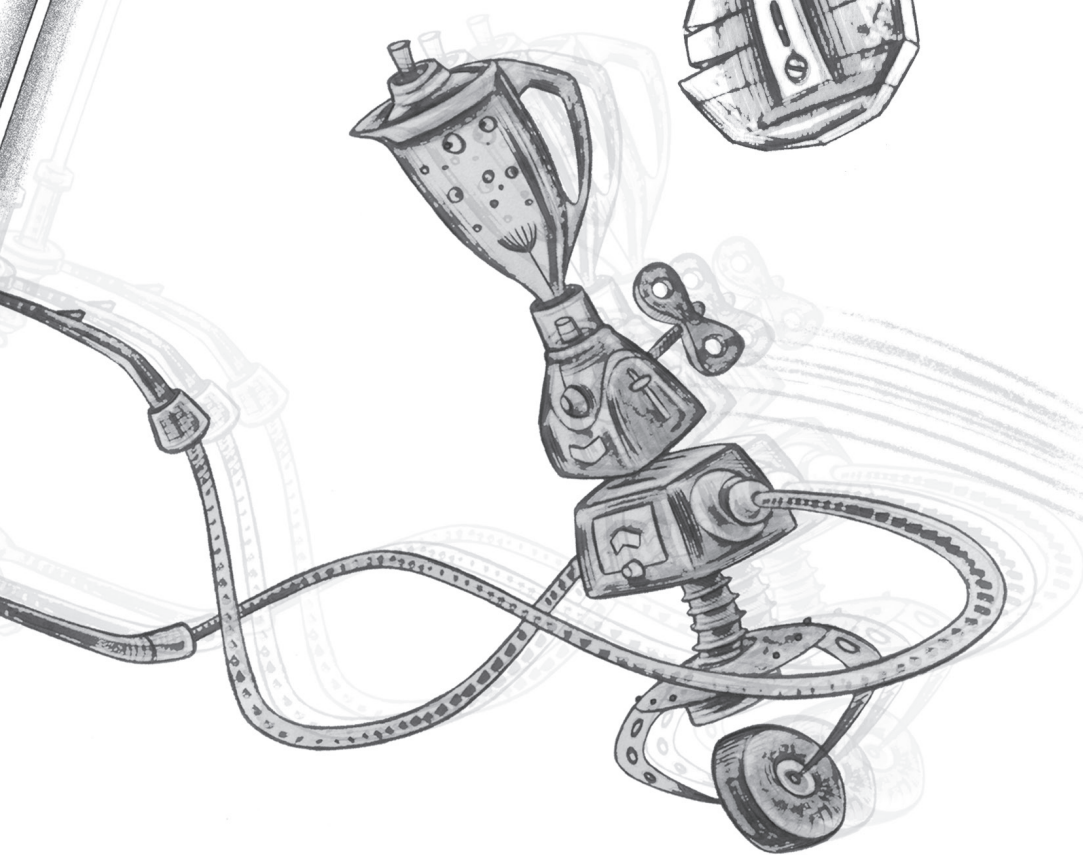
ΤΟ
ΑΤΡΟΜΗΤΟ
χαρμόγελο

Περιεχόμενα

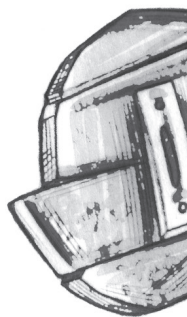
1. Ξεκίνησα το πρωί στον κήπο	9
2. Αποχαιρέτησα τους φίλους μου.....	19
3. Πήγα στο παλάτι	25
4. Και βρήκα ένα παράξενο πλάσμα	31
5. Χαθήκαμε στο δάσος.....	41
6. Βρήκαμε τον Βρέμα.....	51
7. Το χωριό ενθουσιάστηκε	67
8. Συνάντησα τον βασιλιά	75
9. Και γύρισα σπίτι	85
Το σαλαμόδεντρο.....	92

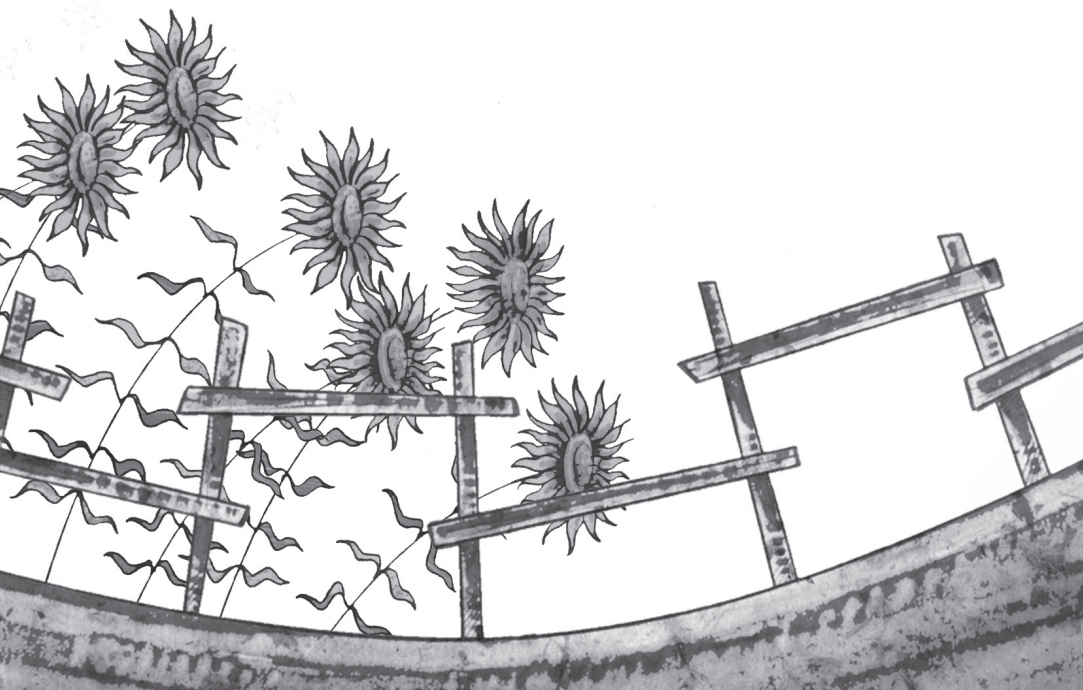
ΣΕΚΙΝΗΘΕ ΤΟ ΠΡΩΪ ΒΤΟΝ ΚΕΪΠΟ

ΤΟ ΑΓΟΡΑΚΙ ΤΙΝΑΧΤΗΚΕ προς τα εμπρός και το ξύλινο σπαθί του έσκισε τον αέρα κάνοντας ένα δυνατό *γους!* πριν σκάσει με φόρα στο μπράτσο του ρομπότ. Σήκωσε την ασπίδα του –ξύλινη κι αυτή– και απέκρουσε ένα χτύπημα από το φωτόσπαθο του ρομπότ. Έκανε μια πιρουέτα και έσκυψε, καταφέροντας δύο ακόμα επιδέξια χτυπήματα.

Έμεινε για λίγο ακίνητο, μέχρι να ηρεμήσει η ανάσα του. Το ρομπότ έκανε ένα βήμα πίσω και χαμήλωσε το φωτόσπαθό του. Οι μυρωδιές του καλοκαιριού πλημμύριζαν τον κήπο, αλλά το αγοράκι δεν τις πρόσεχε. Η μητέρα του του 'χε πει πως πρέπει να μοιράζεται το χαμόγελό του, αλλά σήμερα δεν είχε κανέναν να το μοιραστεί – μόνο το ρομπότ που του είχε φτιάξει ο σκύλος από κάτι παλιές κατσαρόλες. Οι γονείς του έλειπαν στις δουλειές τους και όλοι του οι φίλοι είχαν ήδη φύγει για τις διακοπές τους. Ο σκύλος του έλειπε πάλι σε μια μυστική αποστολή κι ακόμα και το τέρας της ντουλάπας είχε να φανεί από τότε που ανακάλυψε πού έκρυβαν τα χειμωνιάτικα ρούχα τους.

Πόσα παιχνίδια μπορεί να παίξει κάποιος μόνος του; Ακόμα και το ρομπότ τού φαινόταν βαρετό. Το αγοράκι έβαλε τα χέρια του στον φράχτη και ακούμπησε το κεφάλι του επάνω τους, χαζεύοντας βαριεστημένα τον δρόμο.

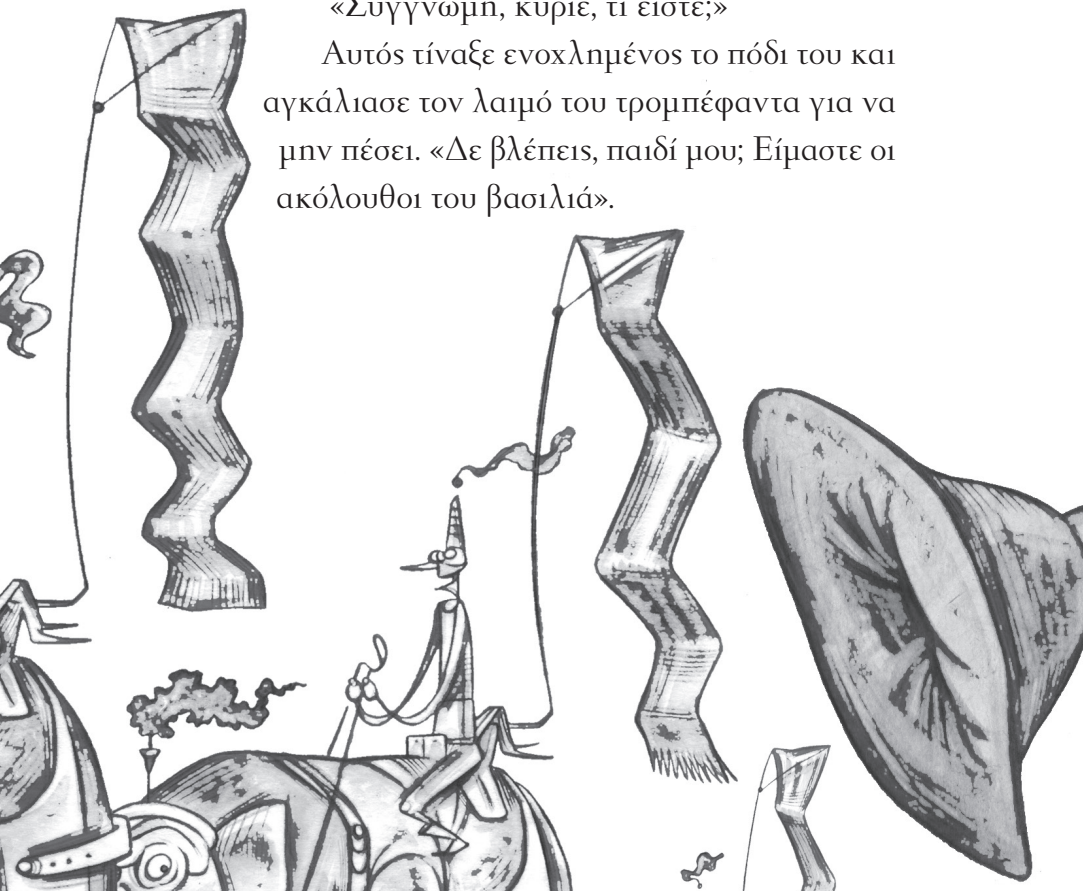

Ξαφνικά, άκουσε τρομπέτες και σήκωσε απορημένο το βλέμμα. Από τη γωνία του δρόμου ξεμύτισε μία πομπή από ανθρώπους επάνω σε τρομπέφαντες και στρουθοκαμήλους. Κίτρινα, κόκκινα, πράσινα και μπλε λάβαρα κυμάτιζαν πάνω από τις σέλες τους. Οι αναβάτες προχωρούσαν αγέρωχα, προσπαθώντας να ισοροπήσουν επάνω στα τεράστια ζώα.

Το αγοράκι έτρεξε έξω και στάθηκε μπροστά τους. Ένας τρομπέφαντας σταμάτησε απότομα και του έριξε ένα αλλήθωρο βλέμμα. Το αγοράκι τράβηξε το μπατζάκι του αναβάτη του.

«Συγγνώμη, κύριε, τι είστε;»

Αυτός τίναξε ενοχλημένος το πόδι του και αγκάλιασε τον λαιμό του τρομπέφαντα για να μην πέσει. «Δε βλέπεις, παιδί μου; Είμαστε οι ακόλουθοι του βασιλιά».

«Και τι είναι αυτά τα ζώα που καβαλάτε;»

Ο ακόλουθος χασκογέλασε. «Τρομπέφαντες. Προφανώς».

«Νόμιζα πως μόνο στο Μουσικοχώρι υπάρχουν τρομπέφαντες».

«Εκεί πάνε μόνο όσοι είναι φιλόμουσοι».

Ο τρομπέφαντας του έριξε ένα ενοχλημένο βλέμμα, αλλά δεν είπε τίποτε.

«Οι υπόλοιποι» συνέχισε ο ακόλουθος «δουλεύουν για τον βασιλιά».

«Ποιον βασιλιά;»

Μια βροντερή φωνή ακούστηκε από πίσω του.
«Ποιος ενοχλεί την πομπή μου;»

Το αγοράκι στριφογύρισε και βρέθηκε μπροστά σε μια τεράστια, πλουμιστή στρουθοκάμηλο με αγέρωχο βλέμμα. Επάνω της καθόταν ένας κοντούλης, ολοστρόγγυλος άντρας. Φορούσε ένα στέμμα μεγαλύτερο από το κεφάλι του. *Σαν αυγό είναι*, σκέφτηκε το αγοράκι αναγνωρίζοντας τον βασιλιά και έπνιξε ένα γέλακι. Δε θα ήταν ευγενικό να του το πει όμως –και το αγοράκι ήταν πάντα ευγενικό–, οπότε σκέφτηκε κάτι πιο ταιριαστό στην περίπτωση.

«Συγγνώμη, Μεγαλειότητα»
είπε και έκανε μια μικρή
υπόκλιση.

Ένα πλατύ χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπο του βασιλιά. «Ένας ιππότης! Και τι καλοί τρόποι!»

Το αγοράκι τον κοίταξε απορημένο, μετά όμως θυμήθηκε ότι κράταγε ακόμα το ξύλινο σπαθί και την ασπίδα του. «Ε... ναι, είμαι ιππότης» είπε και έσκισε με το ξίφος του τον αέρα. Σήκωσε υπερήφανα το κεφάλι. «Ο πιο γενναίος ιππότης του κόσμου!»

Η στρουθοκάμηλος έκανε ένα τρομαγμένο βήμα πίσω και το στέμμα του βασιλιά κόντεψε να πέσει. «Ο πιο γενναίος, ε;» Έστρωσε στο κεφάλι του την κορόνα του και έγειρε μπροστά να εξετάσει το αγοράκι. «Τότε, έχω μια αποστολή για σένα. Αν, φυσικά, είσαι αρκετά γενναίος».

Το αγοράκι φούσκωσε το στήθος του. «Δεν υπάρχει πιο γενναίος ιππότης...»

«Τέλεια!» φώναξε ο βασιλιάς και χτύπησε παλαμάκια από τη χαρά του. «Πρέπει να νικήσεις τον δράκο που τρομοκρατεί το παλάτι μου».

